

Det klarsynta vemodets mästarinna

06:10 | 14-02-11

Kerstin Bergström

Slutord

Ord & Visor förlag

Ny bok

En del människor blir nervösa när man pratar positivt om vemodet. Folk får för sig att det bara är dystra själar som har ett långt förhållande med vemodet. Tänker naturligtvis ganska mycket på Kerstin Bergström just nu eftersom jag läser hennes nya bok "Slutord".

Jag går förbi Vindarnas Hus i Luleå mest varje dag. Det är hennes eget namn på huset där hon växte upp och skrev så starkt om uppväxten med sin alkoholiserade mamma, morfar och mormor och ett liv som innehöll mycket positivt men också saker som en ung flicka inte ska behöva vara med om.

De självbiografiska romanerna *Parkeringsplatsen*, *Rollen och Resan*, där första delen kom ut 1976, kryper fortfarande under skinnet på mig som läsare.

Men nu handlar det alltså om *Slutord*. Den har underrubriken: *en tankebok om livet, skrivandet och läsandet* och den griper tag på ett alldeles särskilt sätt. Den handlar om hennes skrivande liv och de erfarenheter hon dragit ur ett ofta motspänstigt förhållande till skapandet, dock alltid ett liv där skrivandet har fortsatt. Uttrycksbehovet har segrat och gett oss många fina böcker genom åren.

Citattecknen runt titeln är en kärleksfull vinkning till Sven Delblanc, en författare hon beundrar och som hon också hade kontakt med i början av sin egen författarbana.

Det är klart att min läsning färgas av Kerstin Bergströms egna ord på baksidan av *Slutord*:

Ett par månader efter att jag avslutat manuset till "Slutord" fick jag veta att jag har cancer och prognosen är mycket dålig.

Jag läser långsamt, det är en ganska tunn bok, nittioalet sidor men de väger tungt. Hon har alltid haft ett språk som går rakt in i mig. Märkligt egentligen. Men jag tror det handlar om detta vemod. Klarsynt vemod brukar jag tänka, men också ett kärleksfullt och positivt vemod. Det finns nämligen ingenting att vara rädd för. Om det nu är vemod det handlar om så känns stämningen alltid upplyftande, aldrig instängd.

Kerstin Bergström skriver verkligen fint om sin långa litterära resa. Ett centralt begrepp tror jag är sökandet efter frid. Ett lugn som hon har sökt för sig själv och beskrivit i flera böcker, kanske i hela sin gärning. Som en ren faktaupplysning måste jag också nämna den imponerande bredden; fem diktsamlingar och tretton prosaböcker...

Riksgränsen, Kiruna, Seskarö, Luleå - hennes litterära värld beskrivs om och om igen genom boken. Människorna, relationerna, de litterära drivkrafterna. Från min horisont som läsare, men även lyssnare ibland, är hon en författare som inger respekt. Hon besitter en sund och rak auktoritet som inte basuneras ut med yviga gester.

Tvärtom, den här boken är stillsam, stark och vacker, kanske som en sommarnatt på Seskarö, den plats i geografien som hon flyttade till för många år sedan. Jag kan när som helst blunda och se henne där i den kärva men vackra miljön, nära havet.

Den där raka baksidestexten, om cancers framfart i hennes kropp, stör och får mig ibland att stanna upp i läsningen. Det är nog oundvikligt. Cancer är ett djävulskt fult ord, ett grymt ord. Men själva texten lever sitt eget liv och övervinnet det mesta. Språket är avskalat och starkt.

Jag hoppas verkligen att Kerstin Bergströms sista, (senaste...) bok, får många, många läsare. Det är den värd och det är hela hennes författarskap värd.

Som ett mantra vill jag bara skriva ner namnen på några av böckerna:

Livstycken eller Att fästa trådar,

Parkeringsplatsen

Staden

...till Liv

Boken om henne

Brev från min sommar

Där finns många starka läsoplevelser. Och ungefär här och nu tonar de vemodiga känslorna bort och ersätts med, ja, tacksamhet.

Kerstin Bergströms skrivarliv finns där för den som söker.

Lars Hedström

Utskriftsdatum: 2014-02-11 21:06:25

Webbadress: <http://www.kuriren.nu/kultur/det-klarsynta-vemodets-mastarinna-7419753.aspx>